

РЕШЕНИЕ

№ 288

гр. София, 20.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Илиев

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Георгиева

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
в присъствието на прокурора Р. Г. С.
като разгледа докладваното от Стефан Илиев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600457 по описа за 2023 година

Съобразно изискванията на чл. 339 НПК, Софийският апелативен съд намери следното:

С присъда № 8 от 16.01.2023 г., Софийският градски съд, НО, 9 състав постановена по НОХД № 5082 по описа за 2021 година е признал подсъдимия А. Ю. А., за ВИНОВЕН в това, че:

1. На 14.10.2016 г. около 18,30 часа в гр. ***, на бул. „****“, № *** е отвлякъл Ф. Ш. Ч. - престъпление по чл. 142, ал. 1 от НК, за което на основание чл. 54 НК Софийският градски съд е наложил на подсъдимия наказание в размер на 3 /три/ години лишаване от свобода. На основание чл. 66, ал. 1 от НК, изтърпяването на наказанието „лишаване от свобода“ е ОТЛОЖЕНО за срок от 4 /четири/години.

2. На 14.10.2016 г. след 18,30 часа в гр. ***, кв. „****“, ул. „****“, № ***, пред вх. А в лек автомобил марка „Фолксваген“ с неустановен регистрационен номер, се заканил на Ф. Ш. Ч. с убийство, като й казал „ако не бъдеш с мен, няма да бъдеш с друг, ще те убия и след това ще убия и себе си“ и това заканване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му и е предизвикало у Ч. преживяване на уплаха и страх за живота й - престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54 НК на

подсъдимия е наложено наказание 1 /една година/ лишаване от свобода. Изтърпяването на това наказание, на основание чл. 66, ал. 1 от НК е ОТЛОЖЕНО за срок от 3 /три/ години.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК съдът е ОПРЕДЕЛИЛ едно общо наказание на подс. А. Ю. А. измежду определените му с настоящата присъда, по тежкото 3 /три/ години лишаване от свобода

На основание чл. 25, ал. 4, вр. чл. 23, ал. 1, чл. 66, ал. 1 от НК е ОТЛОЖИЛ изпълнението на така определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода в размер на три години с изпитателен срок от 4 /четири/ години.

На осн. чл. 189, ал. 3 и на чл. 190, ал.2 от НПК подс. А. е осъден да заплати деловодните разноски по делото.

Така постановената на 16.01.2023 г.присъда не е влязла в сила. На 23.01.2023 година, срещу присъдата е постъпила жалба от адвокат М. В. – защитник на подсъдимия. След запознаване с мотивите на присъдата от защитата е изготвено и допълнение към жалбата.

Жалбата има следното основно съдържание:

Твърди се, че предходен състав на САС е отменил оправдателната присъда и върнал делото на СГС за ново разглеждане от друг състав заради допуснати пропуски на първоинстанционния съд при излагане на мотивите към присъдата. Апелативният съд е установил пропуски, но не и грешни, или противоречащи на фактите изводи. За същите деяния св. Ф. Ч. е подала молба по Закона за защита от домашно насилие и въз основа на декларирани от нея обстоятелства срещу подсъдимия по настоящото дело А. А. за налагане на ограничителни мерки. По образуването въз основа на тази молба дело № 58392/2016 г. - 86 състав на Софийски районен съд е отказал да издаде заповед за защита на основание чл. 4 от ЗЗДН срещу А. Ю. А. по молба на Ф. Ч.. Това решение не е било обжалвана и е влязло в сила. От това е видно, че до сега два съдебни състава - на СРС 86-ти състав и на СГС 31 състав - са стигнали до заключението, че няма основание подсъдимият А. да бъде наказан за деяние, което не е извършил. В решението си предишния състав на САС не стигал до извод за виновност на подсъдимия, а е намерил пропуски в мотивите на първата инстанция, което е послужило за основание за връщане на делото. Едва четвъртият съдебен състав по настоящото дело – този на 9 състав на СГС с обжалваната присъда прави извода за виновност на подсъдимия и му налага изключително тежка присъда, която не е съобразена с доказателствата по делото.

Предвид изложеното защитата моли да бъде отменена присъдата 16.01.2023 година по НОХД № 5082 от 2021 година на СГС, като апелативният съд го оправдае.

В допълнението към жалбата постъпило в СГС на 01.03.2023 година се излагат следните

ДОВОДИ:

Цялото обвинение и осъдителната присъда почиват единствено и само на показанията на Ф. Ш. Ч., като противоречат на останалите събрани доказателства, поради което присъдата е необоснована, незаконосъобразна и несправедлива.

Мотивите на присъдата съдържат фактически и правни изводи, които си противоречат. Например не са кредитирани показанията на свидетеля П. понеже не бил разпитван на дос. производство, свързвал датата с рождения ден на сина си и най-вече, че бил близък приятел на подсъдимия, поради което не бил безпристрастен.

Неправилно на сто процента са кредитирани показанията на пострадалата Ф. Ч., на баща ѝ Ш. Ч. и на нейната сестра Г. Ч., които не само са близки на пострадалата, но и са заинтересовани от изхода на делото, понеже при първоначалното разглеждане на делото в първа инстанция е предявен граждански иск за 30 000 лева. Като основание да кредитира показанията на тези свидетели първата инстанция приема, че бащата и сестрата на пострадалата са възприели непосредствено нейния разказ и че били непротиворечиви. Тези свидетели признават, че не са възприели лично и непосредствено нито едно от разказаните от Ф. Ч. събития, като знаят за тях само от нейни разкази. Възниква съмнение защото разказите им си противоречат, след като се базират само на един източник. Защитата счита, че има уговорка от страна на пострадалите и нейните близки да съдят и тормозят подсъдимия А.. В тази връзка счита за нелогичен изводът на съда да не кредитира показанията на свидетелите П. и М., защото се познавали отдавна с подсъдимия А., още повече, че свидетелят П. разказва за лични възприятия, а не за разказани от подс. А. събития. Излагат се и други доводи в полза на истинността на показанията на тези свидетели, които не се коментирани в мотивите на обжалваната присъда, въпреки, че тези свидетели няма интерес за това как ще приключи делото, за разлика от бащата и сестрата на пострадалата, поради която следва да бъдат приети като безпристрастни. Показанията на тези свидетели напълно опровергават казаното от Ф. Ч., че по време на общото им съжителство с подсъдимия е била подлагана на непрекъснат тормоз и агресия, патологична ревност и скандали, побой и заплахи. В потвърждение на твърденията на свидетелят М. са и показанията на св. А. Ш. - новата приятелка на подсъдимия А., с която живее в Дания вече почти година и половина. Същата твърди, че подсъдимият е много внимателен и грижовен и че никога не е проявявал агресия или грубост към нея.

В мотивите към обжалваната присъда съдът подробно коментира едно невярно обстоятелство, че св. П. не си спомнял годината, в която е видял подсъдимият и пострадалата да се хранят пред колата, което не доказвало, че ги е видял именно на 14.10.2016 г. Пред първата първа инстанция обаче свидетелят ясно сочи времето назад, през което се е случило събитието, за което говори. В същото време съдът доста неясно е обосновал защо приема безусловно, че на приложения към делото видеозапис на "отвличането" са заснети именно подсъдимият и тъжителката и то точно на датата 14.10.2016 г., когато камерата не записва дата и час и поради лошата резолюция, лицата не

могат да бъдат идентифицирани. Св. Г. - инспектор към 06-то РУ, иззел записите от камерата твърди (на 09.09.2022 г.), че “първо уточнява дали записа показва в реално време часовника на камерата или не ... защото иначе може да изискаме запис за друг период и няма да свършим работа”. Освен това свидетелят не може да уточни кога точно е иззел записа - същия ден, на другия ден, или след 3, 4 или 5 дни след това. Св. Д. - предал записа на св. Г. твърди, че камерите поставени от тяхната фирма по принцип отразяват дата и час и за него е неестествено защо камерата от записа инкриминиран по делото не е отразила дата и час на записа. Изготвените технически експертизи обаче са категорични, че камерата не отразява датата и час на записа (вещо лице П.), и че поради ниската резолюция, лицата от записа не могат да бъдат установени. В мотивите към обжалваната присъда е наблегнато на облеклото на участниците в записа, но в жалбата до 06-то РУ и в разпита на Ф. Ч. няма данни за това с какви дрехи са били облечени. Странно е обстоятелството, че няма дата и час на камерата и то за свидетеля, който я е поставил. Не може да бъде установено кои са заснетите лица, но въпреки това съдът необосновано приема, че записът е от около 18 ч. на 14.10.2016 г. и че на него се виждат А. А. и Ф. Ч..

Вещите лица твърдят, че няма данни записът да е манипулиран, но не отговарят на въпроса дали самата камера не е манипулирана. Защитата счита, че при тези обстоятелства видеозаписът следва да бъде изключено като доказателствено средство по делото. Освен всичко друго, камерата не е документирала никакви насилствени действия, никаква съпротива или каквито и да било други факти, говорещи за принудително лишаване от право на избор на поведение.

Противоречиви са и изготвените съдебно-медицински експертизи на Ф. Ш. Ч.. На 15.10.2016 г. Ф. Ч. е прегледана от съдебен лекар и е издадено удостоверение № V-319/2016 г. в което са отразени “кръвонасядания в областта на левия долно челюстен ъгъл и по лявата мишница, които се дължат на притискане с или върху твърди тъпи предмети с ограничени контактуващи повърхности, каквито биха могли да бъдат и човешките пръсти и биха могли да бъдат получени по начин и време, както съобщава свидетелката. Защитата, счита за възможно в устрема си да спре Ч., след като я е викнал и тя не го е чула, А. да я е хванал за ръката под мишницата и през рамо за брадата и да я е стиснал малко по-силно, в резултат на което да са се получили описаните кръвонасядания. Лекарят е категоричен, че синините са от притискане с човешки пръсти с ограничени контактуващи повърхности и че това обстоятелство съвпада с разказа на свидетелката. С други думи, на другия ден след събитието, Ф. Ч. разказва на съдебния лекар, че някой я е стиснал под лявата челюст и лявата мишница. Но в същото време Ч. твърди, че в колата подсъдимият я е удрял в различни части на тялото и ѝ е причинявал силна болка, тогава би следвало съдебният лекар на е констатирал други кръвонасядания, освен описаните.

Освен това Ч. е посетила психиатър и въз основа на споделяне от нейна страна на психически преживявания от закана за убийство и е поставена диагноза постравматично стресово разстройство. Въз основа на тази диагноза на 27.01.2017 г. е изготвена Комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза от вещите лица д-р К. и д-р Г.. Вещите

лица изрично са отбелязали в раздел „Данни от психиатричния преглед” - изречение първо, че “Експертното изследване се проведе в кабинета на РП, на територията на 06-то-РУ-СДВР, като анамнезните данни са по сведения на Осв. ” При изслушването и приемането на експертизата от съда при първата първа инстанция вещите лица сочат, че при прегледа не са констатирали никаква тежка дезадаптивност и нарушение на трудовото и социално вграждане. Към момента на беседата осв. е била контактна и ориентирана, без данни за психоза, с нормално поведение и психика. Отново са опровергвани твърденията на Ч., че е получила ред невротични оплаквания и не може да води нормален начин на живот, най-вече да контактува нормално с мъжете, страхува се. Сестра й Г. Ч. свидетелства, че след случката сестра й се инвалидизирала - отново въз основа на казано от Ф. Ч.. Вещите лица не констатирали подобни травми.

Показанията на Ф. Ч. се опровергават и от приложените към делото справки от мобилния оператор. Тя твърди, че докато са пътували в колата, освен, че я бие, подсъдимият си е говорил по телефона с човека, който я е следил и двама й се подигравали и обиждали. От разпечатката на телефона за инкриминирания период е видно, че подсъдимият е провел няколко разговора с телефон в Испания и е влизал в интернет, което напълно съвпада с неговите обяснения, че му са се обадили от Испания, че искат от него да намери в Дания определена марка автомобил и че той е влизал в интернет, за да види какво се предлага в момента. Поредната опровергана лъжа на Ф. Ч..

Съвсем логичен и достоверен е разказът на А. кога и как е намерил работа на Ф. Ч. като *** в София, а не както твърди тя, че той не й давал да работи.

В мотивите на обжалваната присъда изцяло и безусловно са възпроизведени показанията на Ф. Ч. и нейните баща и сестра, без изобщо да са отчетени противоречията с останалите събрани по делото доказателства. Считам, че така постановената присъда е изцяло немотивирана, което я прави необоснована и незаконосъобразна.

Въз основа на тези обстоятелства се твърди, че от 2016 г. досега не подсъдимият тормози Ф. Ч., а обратно, като въпреки решението по делото за домашно насилие и оправдателната присъда на СГС, Ф. Ч. подава жалби и не спира да го преследва, като използва всички текстове в закона, които й дават право да го притеснява.

Поради изложеното защитникът моли обжалваната присъда да бъде отменена и вместо нея да бъде постановена нова оправдателна по всички обвинения такава.

На съдебните прения пред въззивния съд страните излагат доводи със следното кратко съдържание:

Прокурорът от Апелативна прокуратура - София намира присъдата на първоинстанционния съд за правилна. Счита, че всички въпроси, засегнати в жалбата, са били предмет на обсъждане към мотивите на присъдата. Поддържа, че определеното от съда наказание е съответно на обществената опасност на деянието, преценени са всички характеристични

данни за дееца, поради което намира, че първоинстанционният съдебен акт следва да бъде потвърден.

Защитникът на подсъдимия адв. В. моли обжалваната присъда, като незаконосъобразна, необоснована и несправедлива да бъде отменена. Поддържа изложеното в жалбата и допълнението към нея. Сочи, че предишната присъда на СГС е отменена не защото тя противоречи на събраните по делото факти и доказателства, а защото съдът констатирал някои пропуски в мотивите на присъдата. Изтъква, че мотивите към обжалваната присъда съдържат фактически и правни изводи, които си противоречат едни на други. Оспорва основателността на отхвърлянето на показанията на св. П. и М., които опровергават твърденията на св. Ф. Ш., че между нея и подсъдимия имало скандали. Защитата оспорва и представения по делото запис от охранителна камера, като от заключението на техническа експертизалицата от записа не могат да бъдат установени. Същевременно и са противоречиви изготвените съдебномедицински експертизи. Съдебният лекар е категоричен, че става дума за натиск, а не за удар, става дума за пръсти, а не за цяла ръка. Ф. Ч. говорила, че тя в колата, след като е качена, е била бита, удряна от подсъдимия, което не е установено от нито един съдебен лекар, че има такива наранявания, че това се е случвало. В мотивите на обжалваната присъда изцяло и безусловно са възпроизведени показанията на Ф. Ш. Ч., нейният баща и сестра, без изобщо да са отчетени противоречията им с останалите събрани по делото доказателства. Не е отчетено, че в ущърб на нейните показания са справките от мобилния оператор. Тя твърди, че докато са били в колата и той е шофирал, е говорил с негов приятел, с който са й се подигравали. Мобилният оператор дава справка, че през това време подсъдимият е говорил с Испания, с негов познат, който искал някакъв вид автомобил. Няма никакво обаждане към приятел, който е тук в България, с който да са говорили за Ф. Ш..

Защитникът счита, че така постановената присъда е изцяло немотивирана, което я прави необоснована и незаконосъобразна. Моли да бъде отменена и да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невинен по повдигнатите обвинения.

В лична защита подсъдимият заявява, че е невинен.

В последната си дума подсъдимата моли да бъде признат за невинен.

Софийския апелативен съд провери изцяло правилността на присъдата и за да се произнесе взе предвид, че съставът на СГС е приел следната фактическата обстановка:

Подс. А. А. и св. Ф. Д. (с предишна фамИ. Ч.) се познавали от ученическите си години. След като и двамата завършили висшето си образование - подс. А. специалност геодезия, а св. Д. — архитектура, отново се срещнали. Отношенията им постепенно станали по-близки, а през

2015 г. се сгодили и започнали да живеят заедно. След известно време двамата решили да заминат за Кралство Дания, където подс. А. А. вече имал работа като геодезист. Св. Д. не успяла да си намери работа като ***, за това работела във фабрика за производство на капачки. Докато живеели в Дания подс. А. започнал да проявява агресивно поведение спрямо Д., определял начина по който да се облича, ограничавал телефонните ѝ разговори с родителите ѝ. Разговорите им все по-често започнали за завършват със скандали. Върнали се в България през първата половина на 2016 г., когато отново заживели заедно в апартамент под наем, находящ се в гр. ***, ул. „****“, № ***. И след връщането им в страната, обаче, отношенията им не се променили. Напротив, подс. А. мотивиран от ревност и заявеното желание на Д. да се разделят, отправял заплахи, казвайки ѝ, че ще я убие, че трябва да са заедно, не приемал идеята за възможна раздяла. Случвало се дори около 3-4 пъти да ѝ опира нож в областта на гърлото, ежедневно упражнявал и физическо насилие спрямо нея. Тя не ходела на лекар, за да документира упражненото спрямо нея насилие, тъй като се надявала, че ще успеят да се разберат и че той ще се промени.

Св. Д. започнала работа като *** в „Стивън Джордж Интернешънъл“, чийто офис се намирал в гр. София, бул. България, № 102, бизнес център Белисимо. През м. август 2016 г. св. Д. вече била взела решение да напусне жилището, в което живеели заедно с подс.А. и била намерила квартира за себе си близо до новата си месторабота, в гр. ***, ул. „****“. През същия този период подс.А. пътувал често до Кралство Дания, откъдето купувал употребявани автомобили, които след това препродавал. Св. Д. използвала времето, през което А. отсъствал за пореден път от страната по работа, за да може безпроблемно да се изнесе от общото им жилище. След напускането, св. Д. съобщила за това на подсъдимия, което станало причина за нови заплахи по телефона и на работното ѝ място, включително следене. Това продължило през периода от м. август 2016 г. до м. октомври 2016 г. През целия този период подсъдимият не спирал да ѝ повтаря, че ще я убие, заколи, ще я изведе извън страната, тъй като считал, че нейното семейство и най-вече баща ѝ - св. Ч., са отговорни за проблемите в отношенията им. Включително имало случай, в който след раздялата им, тя трябвало да отиде до жилището, където живеели с подс.А., в гр. ***, ул. „****“, № ***, тъй като ѝ било казано, че трябва да осигури достъп до апартамента на представители на агенция за недвижими имоти, във връзка с отдаването му под наем на други лица. Вместо това тя заваряла на място подс.А., която я причакал, заключил ръката ѝ с белезници за своята собствена и така прекарвали целия ден. В крайна сметка успяла да го убеди да я освободи и се прибрала в новото си жилище. През цялото това време изпитвала страх от подс.А., стараела се да не остава сама.

На 14.10.2016 г. св. Д. напуснала адреса на местоработата си - сграда „Белисимо“, в гр. София, бул. „България“, № 102, около 18 ч., когато приключвало работното ѝ време. Имала уговорка с приятелка да ходят на йога. Когато излязла от сградата, била с усещането, че някой я следи. Домът ѝ се намирал наблизо, на около 10 минути ходене пеша, трябвало само да завие в една от пресечките. Пътят ѝ минавал покрай клон на „Пощенска банка“, където имало и банкомат. Завивайки от булеварда, по пътя за дома си, св. Д. забелязала паркиран в

близост автомобил, с транзитни номера, който бил със затъмнени стъкла. Сторил ѝ се подозрителен, но продължила. Малко преди да стигне до банкомата на „Пощенска банка“, чула силен шум от стъпки и разбрала, че някой бяга зад нея. Обърнала се леко и видяла подс.А., който вече се намирал в непосредствена близост зад нея. Сграбчил я, запушил ѝ устата с дясната си ръка. Св. Д. направила опит за съпротива, но тъй като подсъдимият бил физически много по-силен от нея, не успяла да го спре. Докато я държал с едната ръка през рамото, а с другата запушвайки устата ѝ, започнал да я влачи към автомобила с транзитни номера и затъмнени стъкла, който тя била забелязала малко по-рано. Опитала се да привлече вниманието на водачите на преминаващите автомобили, но никой не я забелязал. Когато стигнали до автомобила, св. Д. опряла ръцете си в горната му част, в опит да осуети вкарването ѝ в купето. Въпреки това подс.А. успял да я качи на задната седалка на автомобила и влязъл вътре веднага след нея - също на задната седалка. Заклучил отвътре вратите на превозното средство и се прехвърлил на мястото на водача без да го напуска. Взел вещите ѝ, включително телефона и започнал да я заплашва. Привел автомобила в движение и потеглили в посока към Околовръстен път. Св. Д. била силно притеснена, плачела и го молела да я остави, на което той отговарял, че вече няма да я остави и ще бъдат заедно. Опитвала се да удрия по стъклата на автомобила, за да привлече вниманието на преминаващите, но това единствено ставало повод за агресия от страна на А., който се обръщал и ѝ нанасял удари, където успее. Били сами в автомобила. Започнало да се стъмва, преминали през непознати за Д. места, след което подс.А. я закарал пред жилището, където преди тя да го напусне живеели заедно в гр. ***, ул. „****“ № ***. След като паркирал, започнал да ѝ нанася удари, казвал ѝ отново, че вече ще бъдат заедно, ще я изведе от страната и никой повече няма да я види. Не влезли в жилището, пред което бил паркиран автомобилът на подс.А., който останал заключен през цялото време. Св. Д. се опитвала да се отскубне, но подсъдимият не спирал да я дърпа и да ѝ нанася удари. Всеки път, когато се опитвала да привлече вниманието на преминаващите в близост до тях хора, подсъдимият я дърпал, запушвал ѝ устата и отново я удрял. Подсъдимият продължавал да я заплашва, че ще я изведе извън страната или че ще я убие. Тези закани били отправяни почти непрестанно. Св. Д. била силно уплашена, тъй като подс.А. многократно и преди инкриминираната дата я заплашвал, като се случвало (около три-четири пъти) тези заплахи да бъдат съпровождани с опиране на нож в гърлото на Д., упражнявал и физическа агресия и за това у пострадалата била формирана вътрешна увереност, че подсъдимият ще реализира заканите си.

След като осъзнала, че няма да получи помощ, около 23:00 - 00:00 Д. започнала да увещава А., че трябва да я пусне да се прибере и че щом иска да са заедно, ще бъде така, както той иска. Думите ѝ били продиктувани от надеждата, че това ще го мотивира да я пусне да се прибере. А. първоначално не ѝ повярвал, но малко по-късно размислил и постепенно приел, че е възможно отношенията им могат да бъдат отново, такива каквито са били преди Д. да го напусне. След многократните ѝ молби, А. се съгласил да я върне в жилището ѝ и в първите часове на 15.10.2016 г., той я закарал до дома ѝ в гр. ***, ул. „****“, където върнал и вещите ѝ.

Когато се прибрала в дома си, св. Д., чувствала болки по тялото си. Обадила се по телефона на сестра си и родителите си. Разказала им какво се е случило. Още същия ден, на 15.10.2016 г. в 14,25 ч. посетила съдебномедицински кабинет, където била прегледана от лекар специалист по съдебна медицина. В резултат на прегледа били констатирани кръвонасядания в областта на левия долно челюстен ъгъл и по лявата мишница. Установените травматични увреждания според медицинския специалист се дължали на притискане с или върху твърди тъпи предмети с ограничени контактуващи повърхности, каквито биха могли да бъдат човешките пръсти и биха могли да бъдат получени по начина и времето, описани от прегледаната Д..

Разбирайки какво се е случило с дъщеря му, още същият ден св. Ш. Ч. пристигнал в гр. София. Когато пристигнал пред жилището на дъщеря си и докато все още бил в автомобила си, подсъдимият му се обадил по телефона и му казал: „И какво, като дойде сега тук? Какво можеш да направиш, можеш ли да я опазиш? Искаш ли в този момент децата ти да останат без баща? Знаеш ли какво съм ти сложил под задната дясна гума на колата? Слез да видиш на калника на задна дясна гума какво съм сложил - искаш ли да хвъркнете и ти, и колата?“. Ч. слязъл от автомобила и проверил автомобила си, но не намерил нищо подозрително или нередно. Подс.А. и преди му казвал, че ще убие „най- милото от семейството“ му. Във връзка със случая св. Ч. подал жалба в 06 РУ СДВР с оплаквания за осъществена закана с убийство по отношение на него и на членове на семейството му.

Независимо от сигнализирането на органите на полицията още същия ден, подс. А. продължил да търси контакт с пострадалата Д.. След като баща ѝ останал с нея няколко седмици, се наложило да се прибере в дома си, но изпратил и в София пристигнал брат ѝ, за да я придружава, когато излиза, включително, когато отива до работното си място и на връщане до дома ѝ.

Всичко случило се и преживения стрес и страх мотивирали пострадалата Д. да напусне не само работата си, но и града, като се преместила да живее в Пловдив. Подсъдимият А. обаче продължил да търси контакт с нея, като ходел в жилището ѝ в гр. ***, търсел я и на работното ѝ място, пресрещал я на улицата, търсел я по телефона. При всички тези случаи не спирал да я заплашва, че ще я убие и ще я изведе от страната, казвал ѝ, че я наблюдава.

Подобни заплахи били отправяни и спрямо други членове на семейството на св. Д.. От нейните разкази за заканите с убийство, отправяни от подс.А. по отношение на пострадалата била запозната и сестра ѝ - св. Г. Ч..

Пред приятелския им кръг подс.А. А. се държал добре с пострадалата Д., която не споделяла за проблемите им пред хора извън семейството ѝ.

С решение от 21.02.2017г. по гр. д. № 58392/2016 г. по описа на СРС, 86-ти състав съдът отказал да издаде заповед за защита от домашно насилие срещу А. Ю. А. по депозирана от Ф. Ш. Ч. молба, поради недоказаност на твърденията ѝ.

Във връзка с депозираната от св. Ш. Ч. жалба в 06 РУ СДВР, св. Г. извършил обход на района на твърдяното местопрестъпление и установил, че там се намира банков клон, на

който имало монтирана охранителна камера. Изискали записите от камерите от инкриминираната дата, прегледал ги и възприел, движението на жена, настигната от мъж, като след размяната на реплики помежду им, той я хваща през тялото, повдига я и я отвежда в посока към булевард „България“.

С протокол за доброволно предаване от 21.10.2016г. свидетелят И. Д. предал на органите на досъдебното производство диск с надпис „Verbatim“ 4,6 GB, 120 min.

С присъда от 04.12.2018 г., постановена по НЧХД № 10/2018г. по описа на Районен съд- гр. Гоце Делчев, образувано по подадена частна тѣжба от подс.А. Ю. А., съдѣт признал св. Ш. Ю. Ч. за виновен в извършване на престѣпление по чл.130, ал.1 от НК, освободил го от наказателна отговорност и му наложил административно наказание „Глоба“.

От заключението на изготвената на фазата на досъдебното производство видео- техническа експертиза, се установява, че при прегледа на записа от охранителните камери е констатирано, че същият е с времетраене 01:22:15ч., според индикацията на плейѣра. В 00:18:29ч. от времетраенето на записа се вижда, че лице, видимо от женски пол с вързана на плитка светла коса, зеленикаво яке, дѣнкови панталони и праметната през рамо черна чанта с кръгла тока на нея, влиза в алея до сграда от тротоар до пѣтното платно. След нея от неустановена марка, модел и регистрационен номер, лек автомобил, излиза лице, видимо от мъжки пол и трѣгва след жената. Стигайки до навес на банкомат, поставен на стената на сградата, жената е настигната от лицето от видимо мъжки пол, облечено с кафяво яке, бяла блуза под него и тѣмни панталони. Според експертите на записа се вижда още, че след като мъжѣт настига жената, същата е видимо стресната, а мъжѣт я сграбчва с ръце и я връща в обратна посока, като жената се съпротивлява. В 00:21:15ч. от времетраенето на записа, автомобилѣт потегля по посока на движението, като никой не слиза от него. Вещите лица заключават, че поради ниската резолюция /720x750 пиксела/, отдалечеността и разположението на камерите спрямо лицата, е възможно да се определят дѣйствиата им, но е невъзможно да се открият достатѣчно общи и частни признаци на заснетите лица, което води до невъзможност същите да бѣдат идентифицирани.

Сѣгласно заключението на изготвената по делото сѣдебнопсихиатрична и психологична експертиза, Ф. Ш. Ч. е психично здрава. Възприетите от нея закани са предизвикали преживяване на уплаха и страх за живота ѣ и ситуацията ѣ е причинила стресово преживяване, което са характеризира с приживелищни симптоми и се е отразила на ежедневния ѣ стереотип. След инцидента освидетелстваната е посетила психиатѣр в А.ска болница, който ѣ е поставил диагноза „посттравматично стресово разстройство“ и е препорѣчал терапия, включително и посещение при психотерапевт. По повод силния психо-емоционален стрес освидетелстваната е имала оплаквания от сѣрцебиене, прилошаване, тежест в гърдите и бодѣжи в сѣрдечната област, заради което е консултирана с кардиолог. Според експертите при освидетелстваната е налице психична годност за даване на свидетелски показания. Психичното ѣ състояние към момента на изследването /27.01.2017г./ не се явява пречка за нейното участие във всички фази на наказателното производство. В сѣдебно заседание вещите лица уточняват, че обстоятелството, че към момента на прегледа

не е било налице клинично изразено тревожно разстройство, не означава, че тя не е тревожна. Точно обратното - бил е налице много характерен ход на травматично стресово разстройство, който е обвързан с датата на деянието, което се е потвърдило от прегледа в А.ска болница и след това при изследването, проведено от вещите лица. Констатираната тревожност, е била със затихващ ход, но налична и към момента на прегледа, който е бил проведен около 3 месеца след датата на деянието.

От заключението на изготвената по делото съдебнопсихиатрична и психологична експертиза подс.А. Ю. А., се установява, че същият е психично здрав. При него липсват данни за психотични разстройства, не е хоспитализиран или консултиран от психиатричните служби в страната и е без вродени или придобити интелектуални разстройства. При освидетелствания липсва синдром на зависимост към наркотични вещества. Не се наблюдават нарушения на телесното и психосоциално функциониране, специфичен ход на толеранса или негативно изменение в социалните интеракции. Вещите лица сочат, че в случай, че бъде доказана вината му, следва да се приеме, че по време на инкриминираното деяние е могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Психичното състояние на освидетелствания към момента на изследването - 15.02.2018г. - не се явява пречка за неговото участие във всички фази на наказателното производство и може да дава достоверни отговори на поставените му въпроси.

В хода на досъдебното производство е била изготвена и съдебномедицинска експертиза по писмени данни, съгласно чието заключение при Ф. Ч. са установени следните травматични увреждания: кръвонасядане в областта на левия долно- челюстен ъгъл на площ 1x1 см., кръвонасядания по задната повърхност на лявата мишница, в долната ѝ трета с размери 1x1 и 2x1,5 см., кръвонасядане по предната повърхност на същата мишница, в долната ѝ трета- 2x1 см. Съгласно експертизата установените телесни увреждания са с морфологичен характер на мекотъкани травми и се дължат на действието на твърди тъпи предмети, по механизма на притискане и удари с или върху такива предмети, каквито могат да са и човешките ръце, като по време и начин съответстват да са получени при възникналия инцидент. Според вещото лице в съвкупност тези увреждания са причинили на пострадалата болка.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената от първоинстанционният съд фактическа обстановка се установява от събраните доказателства по делото по категоричен начин. Съдът подробно е обосновал приетата от него фактическа обстановка, която се подкрепя от наличните гласни, веществени и писмени доказателства, от заключението на експертизите.

Софийски градски съд задълбочено е анализирал всички доказателства по делото и правилно е приел, че са налице достатъчно такива, които да обосноват неговите изводи относно фактическата обстановка, която е приел за установена. Освен показанията на Ф. Д.

са налице и наличните видеозаписи, които установяват безспорно, че против волята ѝ е отведена в автомобила на подсъдимия, медицинското удостоверение установяващо телесни увреждания на пострадалата, заключенията на съдебнопсихиатричната и на съдебномедицинската експертиза по писмени данни, които потвърждават описаното от нея. В подкрепа на нейните показания са и опосредените такива на родителите ѝ св. Ш. Ч. и Г. Ч., с които тя е споделила за случилото се непосредствено след това.

Достоверността на показанията на пострадалата се подкрепят също и от тези на сестра ѝ - св. Г. Д., която дата на инцидента е търсила сестра си. Като не е успяла да се свърже с нея, била притеснена от това обстоятелство, а непосредствено след това е възприела разказа на сестра си за преживяното от нея непосредствено преди разговора между тях.

Първият съд е анализирал показанията на св. С. П., относно това, че е видял подсъдимия и негова приятелка да се хранят спокойно до автомобила на подсъдимия. Правилно са били отхвърлени като неконкретни относно време на това, което този свидетел е наблюдавал. Този свидетел не е бил в състояние да конкретизира не само датата, но и годината когато е видял това обстоятелство.

Съдът обстоятелствено и аргументирано е обсъдил приложеното вещественно доказателства диск с видеозапис от охранителна камера. Основателно е дадена вяра на показанията на свидетелите Д. и Г., които установяват обстоятелствата относно това кога и как е изготвен видеозаписът, установяващ отвлечането на пострадалата. В тази насока настоящата инстанция установява и обстоятелството, че наличието на такъв видеозапис не е бил известен на Ф. Д. когато се е оплакала на органите на МВР. Така заявеното от нея намира едно обективно потвърждение, което обстоятелство сочи, че на показанията ѝ следва да се даде вяра.

Първият съд е обсъдил и показанията на св. А. М. и св. Д. Д., които сочат, че не им е известно да е имало конфликти между подсъдимия и Д.. Основателно е прието, че показанията на тези свидетели не поражда противоречие с приетото от съда и не опровергават разказа на пострадалата Д. нито в частта относно проблемите, които е имала с подс. А., нито относно това какво се е случило на инкриминираната дата между тях.

Съставът на СГС аргументирано е отхвърлил обясненията на подсъдимия относно случилото се на 14.10.2016 г. Тези обяснения се опровергават както от показанията на Д., така и от горепосочените видеозапис, медицинско удостоверение за причинените ѝ увреждания, показанията на лицата, с които е споделила за случилото се непосредствено след това.

Поради изложеното въззивната инстанция счита, че делото е напълно изяснено от

фактическа страна и по несъмнен начин е доказано извършването от подсъдимият на двете деяния и това дава възможност да се направят съответните правни изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Въз основа на приетите за установени фактически обстоятелства първоинстанционният съд е направил законосъобразни изводи за правната оценка на деянията, извършени от подсъдимия. Присъдата е правно обоснована. Основният съд е анализирал всички събрани доказателства и е направил верни изводи. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите. Несъмнено подсъдимият против волята ѝ и използвайки насилие е лишил от възможност за свободно придвижване и така противозаконно я лишил от свобода и извършил престъплението по чл. 142, ал. 1 от НК. По време на това противозаконно лишаване от свобода подсъдимият е отправил и закана спрямо пострадалата с убийство, като ѝ казал „Ако не бъдеш с мен, няма да бъдеш с друг, ще те убия и след това ще убия и себе си“ и така извършил и престъпление по чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. На базата на така установените факти съдът е направил правилен извод относно правната квалификация на деянията и подробно е аргументирал наличието на елементите и на двете престъпления както от обективен, така и от субективен характер.

ПО ЖАЛБАТА на защитника на подсъдимия:

Изложените в жалбата на защитника и пледоарията пред въззивната инстанция доводи се отнасят за необоснованост на съдебния акт и за съществени нарушения на процесуалните правила, които произтичат от това.

По отношение на твърдените съществени нарушения на процесуалните правила се сочи вътрешна противоречивост на мотивите на присъдата. Необосноваността се извежда от наличието на обстоятелства опровергаващи показанията на Д. и сочещи на недоказаност на вината на подсъдимия.

Неоснователно се сочат в подкрепа на защитната теза на отменена присъда по настоящето дело и решение на СРС относно отказани мерки срещу домашното насилие спрямо подсъдимия. Предишната присъда на СГС е отменена именно поради липсата на обоснованост и дефицити при анализа на доказателствата, което е констатирано от състава на въззивната инстанция. Това са установените слабости на оправдателната присъда, които са довели до нейната отмяна, което не сочи, че отмененият акт е правилен. Решението на СРС относно домашното насилие е несъотносимо към решаването на основния въпрос на настоящето дело и по никакъв начин не се отнася за доказаността или недоказаността на обвиненията на подсъдимия. Там производството не протича по реда на НПК със събиране и

преценка на доказателствата, както е по настоящето дело, а решението няма силата на присъдено нещо.

Не съответства на установеното по делото твърдението, че присъдата се основава само и единствено на показанията на Ф.. Както бе посочено по-горе нейните показания са подкрепени от други доказателства – видеозапис, показания на свидетели, медицинско удостоверение. нейните показания са еднопосочни и правдоподобни и затова правилно и обосновано им е дадена вяра. Не е налице необоснованост и по отношение обсъждането и отхвърлянето на показанията на св. П. като относими към настоящето дело. Обосновано е прието, че този свидетел е неубедителен относно времето за събитието, което описва в показанията си, включително и за коя година става дума. Неоснователно е възражението относно кредитирането на показанията на св. Ш. Ч. и Г. Ч.. Те са роднини на пострадалата и съдът е обсъдил подробно показанията им като е съобразил това обстоятелство и изрично е отбелязал, че техните показания не са преки. Същевременно техните показания само подкрепят показанията на пострадалата, но не са единствените други доказателства в подкрепа на нейните показания. Неуместно е коментирането на предявен граждански иск по производство, приключило с отменен съдебен акт, а по настоящето дело няма такъв иск. Останалите свидетели М., А. Ш. не свидетелстват за обстоятелства, които са предмет на делото, а за данни относно подсъдимия, които не опровергават приетата от съда фактическа обстановка. Тези показания не могат да послужат за изграждането на версия, която опровергава приетото от първоинстанционния съд. Неоснователни са възраженията относно приемането като доказателство на приложения по делото видеозапис. Съдът подробно е анализирал в присъдата, че става дума за запис на охранителна камера и като такъв може да се ползва като веществено доказателство. Аргументирал е защо е приел съдържанието на записа като категорично доказателство за действията на подсъдимия, който принудително е натикал в автомобила пострадалата. По този въпрос са неоснователни възраженията относно изобразяването на часа и времето на записа. В това отношение са категорични показанията на св. Г., а от самия запис съдът непосредствено се е убедил, че става дума за пострадалата и подсъдимия, независимо, че не може да се извърши лицевото им разпознаване. Затова искането за изключването на записа като доказателства е неоснователно.

Необосновани са и възраженията относно оспорването на съдебномедицинската експертиза. Там подробно са обсъдени уврежданията на подсъдимата и начина на причиняването им, който съответства на съобщеното от нея. Очевидно, че версията, издигната от защитата, че констатираните сини се дължали на „малко по-силно“ стискане е невярна и се отхвърля както от заключението на експертизата, така и от съдържанието на видеозаписа. Видно от записа подсъдимата е била облечена с върхна дреха и ударите по тялото с ръка през дрехите не са довели до допълнителни насинявания, което не означава, че такива удари не са били нанесени.

Оплакванията относно психическото състояние на пострадалата след извършване на

деянието също са неоснователни. Съдът подробно е обсъдил заключението на вещите лица и това, че те са заявили, че е налице характерен ход на травматично стресово разстройство, който е обвързан именно с момента на деянието, което е било констатирано и при прегледа ѝ в Университетска болница „А.ска“. Безспорно е, че експертите са установили наличието на тревожност, която е била със затихващ ход, но налична и към момента на прегледа, който е бил проведен около 3 месеца след датата на деянията. По делото не е прието, че пострадалата е страдала от психоза или дезадаптивност, за да се твърди, че това се опровергава от заключението на комплексната експертиза, нито същото заключение опровергава показанията на подсъдимата за състоянието ѝ много преди извършения преглед и съответно заключение на вещите лица.

Неоснователна е и интерпретацията на наличните по делото справки за проведени разговори от мобилния телефон на подсъдимия по време на деянието. Обстоятелството, че от една страна са провеждани мобилни разговори с Испания, а от друга страна е ползван интернет не опровергават показанията на пострадалата, защото разговори могат да се провеждат и с помощта на различни приложения посредством интернет.

Предвид всички изложени по-горе съображения настоящият състав на Софийски апелативен съд намира, че атакуваната присъда се основава на обективно установени факти, обсъдени и правилно анализирани от първата инстанция, поради което жалбата на защитата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При служебната проверка не бяха установени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на присъдата. Определените наказания на подсъдимия са близо до минималния размер и са справедливи, като не са налице основания за намаляването им. Съдът правилно е отчел смекчаващите отговорността обстоятелства и е наложил справедливи наказания, чието изтърпяване е отложено по реда на чл. 66 ал. 1 НК.

Тъй като не са налице основания за отменяване или изменяне на присъдата, тя следва да бъде потвърдена.

Водим от изложеното и на основание чл. 338 от НПК, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда по НОХД № 5082 по описа за 2021 година на Софийски градски съд, НО, 9 - ти състав.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред Върховен касационен съд в петнадесетдневен срок от съобщаване на страните за неговото изготвяне.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____